

Ve Dün Boşlukta Asılı Kaldı

— maideözüç · 16 Kasım 2013

Karanlık gölgelerin şehrinde
Erken uyur insanlar
-Dünde k/alanlara sarı/lam/az
Şimdide ol/an/lar-
Kalabalık boşluklar loşluklarla avunur geceleri
Eğleşirken kuytunun kan/atları
Geçmişin külleri ruhlara d/okunur
Acır ecelin elleri
Ölüm bile geç gelir geceleri...

Hüzünlü yalnızlıklara sığınır
Senfoninin ağır tınısını duyanlar...

Kederler koşar
Karartıların ardından
Yeni gölgeler peydahlanır
Ve
Saçlarına tutunur gecenin yakomoz dokunuşlar
Bir diriliş yankılanır denizin üstünde ansız...
Sıyrılr izlerinden tüm yakarışlar
Görkemi dünde k/almış nöbetler
Çağırır rüzgarlarını geriye
Yıldızlar iner göğün yüzünden suyun üzerine
E/ser kor kanatların alevleri
Seherin yeliyle...

Kopan zamanın
Eksik parçal/arı ağlaşır
Sonsuzluğun koynunda
Biz dokunamayız
Siz dokunamazsınız
Onlar dokunam/azlar
-Erken de merhaba der ecele yüzler-
Büyümez kar altında don/ar kalır çiçekler
.

.
.

Başı bozuk kahkahalar kendi ekseninde yankılanır
Çık/ar arş-ı alâya bulutların üstünde soluklanır
Hayatın seyrinde bir tufandır nefesi
Gül dalına kon/an bülbülün yazgısında
Saklıydı şeceresi.

Ve dün boşlukta asılı kaldı
Varılan hiç bir yer henüz gelecek değildi
...

Maide Yılmaz özgüç